

ילדים סוררים

א. קרליצ'ב
בולגריה

אמא הביאה מים מהבאר בשני דליים על האסל. היא נרטבה כולה ומבגדיה נטפו מים. היא העמידה את הדליים על הרצפה, ניגשה לתנור שבה בערה אש יפה ואמרה: "ילדים, תזוזו קצת, כדי שאוכל להתחמם קצת. אני בקושי עומדת על רגליי מעייפות וקור. גשם יורד בחוץ, הנהר עלה ושוב שטף את הגשר. תנו לי לגשת לאש!"

ארבעת ילדיה ישבו מול התנור, הוציאו את רגליהם היחפות וידיהם הסמוקות. הבן הגדול הסתובב ואמר: "אמא, לא אוכל לפנות לך מקום. הנעל שלי קרועה ורגליים שלי נרטבו כשחזרתי מבית הספר. אני צריך להתחמם היטב."

"הכובע שלי קרוע. אתמול זרקנו את הכובעים לרצפה בכיתה, ובדרך הביתה ראשי נרטבו. תגעי אם אינך מאמינה!"

"ואני, אמא, יושבת כל כך טוב ליד האחים, שאין לי חשק לקום" אמרה הילדה השלישית, והרביעי, הקטן ביותר, קרא בקול: "מי שהולך בגשם יירטב ויקפא כמו תרנגולת רטובה!"

הילדים המשיכו להתחמם, צחקו בקול ובשמחה, ואמא שלהם רק נעה בראשה. בלי מילה הלכה למטבח והתחילה ללוש בצק ללחם עבור הילדים. ובאותו הזמן המעיל הרטוב שלה נדבק לגבה והשיניים התחילו לשקשק מקור. מאוחר בלילה האם הבעירה שוב את התנור.

שמה בו את הבצק, המתינה עד שהכיכרות ייאפו, הוציאה אותן במרדה, הניחה על המדף וכיסתה באדרת הכבש שלה. אחר כך נשכבה תחת השמיכה וכבתה את המנורה. ילדיה ישנו כבר, סמוכים זה לזה, ואמא שלהם לא יכלה לעצום עין כי ראשה כאב וגופה רעד.

שלוש פעמים במשך הלילה קמה כדי לשתות מים קרירים מהדלי ולהרטיב את מצחה.

בבוקר הילדים התעוררו וקמו, ניגשו לדלי המים, התרחצו ובזבזו את כל המים. אחר כך אכלו חתיכות לחם טרי, שמו אותו בתיקים והלכו לבית הספר. עם האם החולה נשאר רק הבן הצעיר.

היום עבר לאט. האם לא יכלה לקום מהמיטה, שפתותיה נסדקו מהחום. אחר הצהריים שלושה ילדים חזרו מבית הספר בטריקת דלת.

"אמא, את שוכבת עדיין ולא בישלת לנו דבר" התלוננה הילדה.

"ילדים" ענתה אמא בקול חלוש "אני חולה מאוד. שפתי נסדקות מחום. בבוקר שתיתם את כל המים, עד הטיפה האחרונה. קחו עכשיו כד חרס ורוצו להביא מים מהבאר."

ואז ענה הבן הבכור:

"הרי אמרתי לך עוד אתמול שנעל שלי קרועה והרגליים נרטבות."

"שכחת שהכובע שלי קרוע" הוסיף הבן השני.

"כמה שאת מצחיקה, אמא" אמרה הילדה "איך אוכל ללכת לבאר כשעלי לעשות שעורי בית."

עיני אמא התמלאו בדמעות.

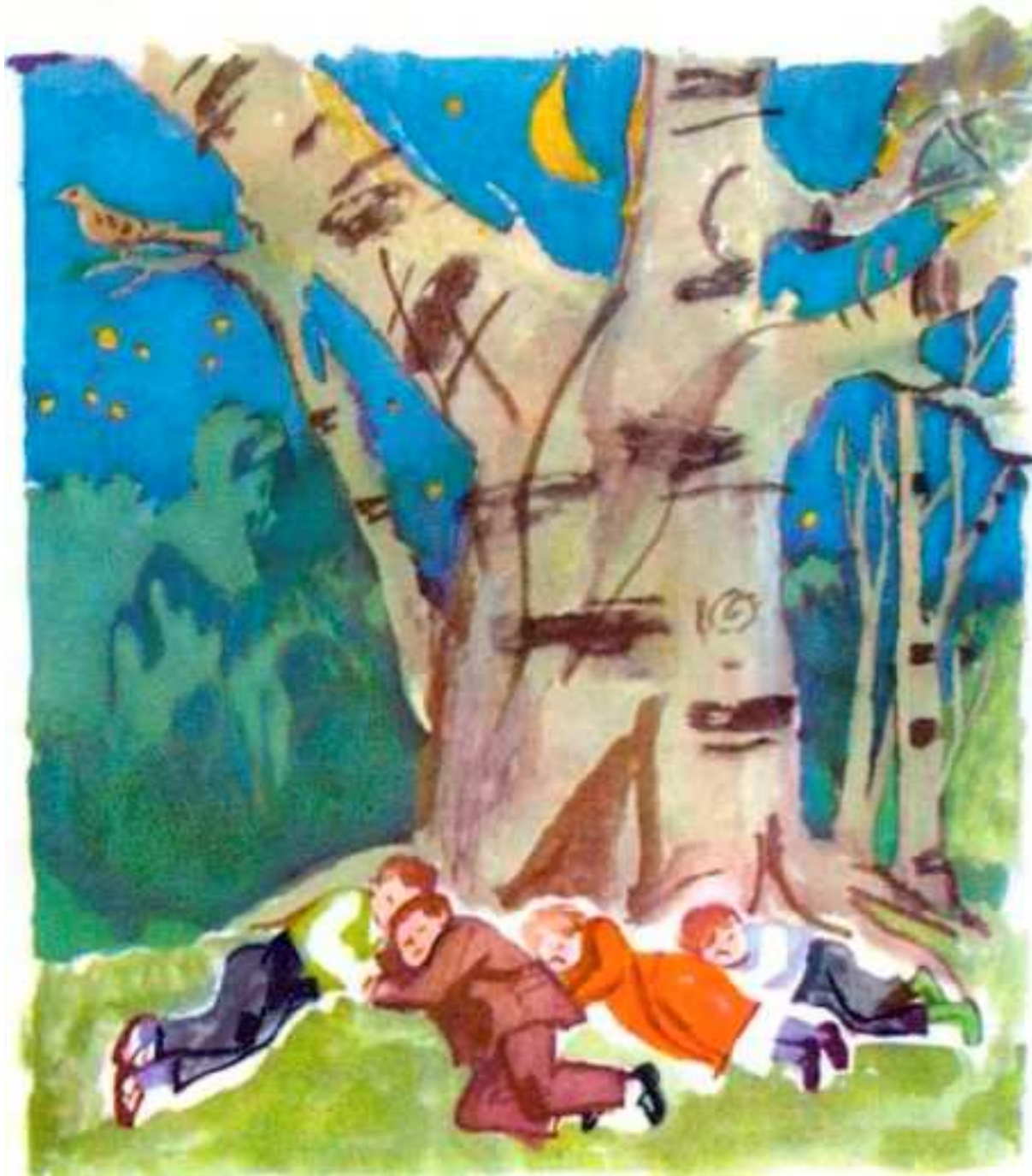
הבן הצעיר שראה כי אמא בוכה לקח כד ויצא לרחוב, אך
מעד על הסף וכד החרס נשבר.
כל הילדים נתנו אנחה, ואחר כך חיפשו במדפים, חתכו
לעצמם עוד חתיכות לחם ורצו לשחק ברחוב. בבית נשאר רק
הבן הצעיר שלא היו לו נעליים. הוא התחיל לצייר באצבע
דמויות על הזכוכית המכוסה באדים.

האמא החולה קמה, הביטה לרחוב דרך הדלת הפתוחה
ואמרה:

"אילו רק יכולתי להיות ציפור כלשהי. אילו רק צמחו לי
כנפיים. הייתי רוצה לברוח מילדים הרעים כאלה. לא חסתי
להם על חתיכת לחם האחרונה והם לא רצו להביא לי קצת
מים."

ובאותו הרגע קרה נס – האישה הגדולה הפכה לקוקייה. הבן הצעיר שראה כי אמו נעשתה ציפור, רץ בגרביים לרחוב וקרא:
"אחים, אחות! באו מהר! אמא הפכה לציפור ורוצה לעוף מאתנו!"
הילדים התחילו לרוץ הביתה, אבל כשהגיעו, אמא שלהם עפה כבר דרך הדלת הפתוחה.
"לאן את, אמא?" קראו כל הילדים ביחד.
"אני עוזבת אתכם. אינני רוצה לחיות אתכם. אתם ילדים רעים."
"אמא!" קראו כל הארבעה "חזרי הביתה. תכף נביא לך מים."
"כבר מאוחר, ילדים. אני כבר לא בן אדם, אני ציפור. אינני יכולה לחזור. אשתה מים מנהרות ואגמים ההרריים."

והיא עפה מעל האדמה.
בבכי רצו הילדים אחריה. היא עפה מעל האדמה והם רצים
על האדמה.
תשעה ימים רצו הילדים בעקבות הקוקייה, בשדות, גיאות
ושיחים דוקרניים. הם נפלו וקמו, פצעו ידיים ורגליים עד דם.
גרונם ניחר מצעקות. בלילות הקוקייה שרה את "קו-קו" שלה
על עץ כלשהו, והם היו נאספים סביב הגזע.

ביום העשירי הציפור הניפה את כנפיה מעל יער עבות
ונעלמה.
הילדים חזרו לכפר הולדתם אך זה נראה להם ריק, כי האם
לא הייתה בו.
והקוקייה לא בונה יותר קנים ולא מדגירה גוזלים. עד הים היא
משוטטת בעולם, שרה את ה"קו-קו" שלה ומטילה ביצים
בקנים זרים.